

Uchwała Nr 3/19/2014
z dnia 23 stycznia 2014 r.
Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Łodzi
w składzie:

1/ Beata Kaczmarek
2/ Ewa Śpionek
3/ Iwona Kopczyńska
4/ Anna Kaźmierczak
5/ Bogdan Łągwa
6/ Bogusław Wenus

7/ Grażyna Kos
8/ Barbara Polowczyk
9/ Paweł Dobrzyński
10/ Małgorzata Michałek
11/ Roman Drozdowski

Po rozpoznaniu w dniu 23 stycznia 2014 r. **Uchwały Nr XL/273/13 Rady Gminy Sławno z dnia 30 grudnia 2013 r. w sprawie zwolnień w podatku od nieruchomości**, doręczonej Regionalnej Izbie Obrachunkowej w Łodzi w dniu 15 stycznia 2014 roku, działając na podstawie art. 91 ust. 1 ustawy z dnia 8 marca 1990 r. o samorządzie gminnym (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., poz. 594)

Kolegium uchwala, co następuje:

z powodu naruszenia prawa tj. art. 7 ust. 3 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 Nr 95, poz. 613 z późniejszymi zmianami) stwierdza się nieważność uchwały nr XL/273/13 Rady Gminy Sławno z dnia 30 grudnia 2013r. w sprawie zwolnień w podatku od nieruchomości.

Uzasadnienie

Rada Gminy Sławno uchwałą nr XL/273/13 wprowadziła zwolnienia w podatku od nieruchomości. Zwolnienie określone w § 1 ust. 1 pkt 7 obejmuje „budynki lub ich części, budowle i grunty służące do wykonywania zadań własnych gminy”. Zgodnie z art. 7 ust.3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych rada gminy może wprowadzić inne zwolnienia przedmiotowe niż określone w ust. 1 oraz art. 10 ust. 1 ustawy o zmianie ustawy o specjalnych strefach ekonomicznych i niektórych ustaw. Zwolnienie wprowadzone przez Radę Gminy Sławno w § 1ust.1 pkt 7 ma charakter przedmiotowo-podmiotowy, gdyż określa również podmiot – gminę korzystającą ze zwolnienia, a więc pozostaje w sprzeczności z art. 7 ust. 3 ustawy, który zezwala jedynie na wprowadzenie zwolnień o charakterze przedmiotowym.

Ponadto, należy zwrócić uwagę na pozostałe kategorie zwolnień.

Zwolnienia te są określone nieprecyzyjnie, co powoduje wewnętrzną sprzeczność przepisów uchwały. W § 1 ust. 1 pkt 3 zwolnieniem objęto grunty zajęte pod drogi dojazdowe do obiektów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej, zaś w ust. 2 wprowadzono regulację prawną zgodnie z którą zwolnienia o których mowa w ust. 1 nie obejmują budynków i gruntów związanych z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Trudno nie przyjąć, że większość tych dróg dojazdowych wraz z gruntami związana jest z prowadzeniem działalności gospodarczej.

Ponadto nieprecyzyjność zapisu może doprowadzić do wypaczenia intencji uchwałodawcy. W § 1 ust. 1 pkt 1 zwolnieniem objęto budynki mieszkalne na nieruchomościach do 1 ha, ale czy warunki tego zwolnienia będą też spełniać budynki na nieruchomości będącej w jednym „kawałku” o wielkości np. 5ha z której wydzielono działkę gruntu w wielkości do 1 ha zabudowaną budynkiem mieszkalnym?

Przepisy prawa miejscowego, także w zakresie zwolnień podatkowych, winny być jasne, wyczerpujące i uniemożliwiające stosowanie niedopuszczalnego, sprzecznego z prawem luzu interpretacyjnego. Stanowisko takie zostało potwierdzone w licznych orzeczeniach Naczelnego Sądu Administracyjnego m.in. w wyroku z dnia 6 czerwca 1995 r. (SA/Gd 2949/94). Nieprecyzyjność przepisów prowadzi do uznania, że przepisy te naruszają art. 7 ust.3 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.

Od uchwały Kolegium Regionalnej Izby Obrachunkowej w Łodzi służy skarga do Wojewódzkiego Sądu Administracyjnego w Łodzi. Skargę wnosi się do Sądu za pośrednictwem Regionalnej Izby Obrachunkowej w terminie 30 dni od dnia doręczenia skarżącemu uchwały.

Przewodniczący Kolegium: